

MÉREGTELENÍTŐ
2020.01.szám

KEDVES OLVASÓ!

Villámcsapásként hatott rám a felismerés, hogy „Idő van!”, vagyis írnom kell Neked az újságot. Nem mintha eddig lazsáltam volna, de az ünnepi készülődés és az ünneplés egészen másfajta feladat, nem számít munkának.

Hát akkor elsőként jó kívánsággal kezdem: Legyen Boldog Számodra az Új Esztendő! Nem langyos, nem unalmas, nem eseménytelen és nem is problémamentes. Ezek olyan fogalmak, melyekben nem terem boldogság. Kívánok inkább felismeréseket, megvilágosodásokat, tettei készséget, békességet a lelkedben, elfogadását mindannak, ami nem változtatható, jobbítását, tisztogatását annak, ami zavaros és tisztátalan. Növekedést kívánok emberségedben, szeretetben, szelídségedben, bölcsességben.

Ezek egy töről fakadó állapotok. A szőlőtöről fakadnak – érted, ugye? Vagyis tudd, hogy szőlővessző vagy ezen a tövön! Ne is akarj mást, ez bőségesen ellát majd tennivalóval. Mert a világ várja, hogy teremjen sok-sok jó gyümölcs! Vigyázz tehát, le ne szakadj arról a töről, Aki egyedül képes fenntartani, növeszteni.

Szép új esztendőt kívánok!

A többit hadd mondja el a költő:

Túrmezei Erzsébet: Újévi kérés

Láttam, Uram!

Egyik béna volt, a másik aszott,
sárga...

vagy nem volt lába...

De a Te fényed hullt a betegágyra!

Hitükkel elrejtöztek Nálad,
és úgy hordozták mázsás terhüket,
a Te erőddel, mint a szalmaszálát.

És láttam szalmaszál alatt
roskadókat.

Mert mázsás teher
könnyű, mint a kis szalmaszál, Veled.

De nélküled
a szalmaszál is mázsás súly lehet.

Új évbe indulok,
és nem tudom, mi vár rám.

Csak azt tudom: velem vagy, nem
hagysz árván.

Csak azt tudom: utam már
kijelölted.

Mint bízó gyermek, járhatok előtted.

Te mérsz ki bút, örömet, munkát,
terhet,

s irgalmad mindegyikbe áldást
rejtett.

Csak egyet adj: hogy céliránt
haladjak,

hogy szalmaszálak alatt ne
roskadjak!

És ha szereteted mázsás teherrel
tenné próbára ezt a gyenge vállat –
segíts úgy vinni mázsás terhemet
a Te erőddel – mint a szalmaszálát!

Karácsony elmúltával

„Az igazi világosság, aki minden embert megvilágosít, a világba jött. A világban volt, a világ őáltala lett, de a világ nem ismerte fel őt.” (Jn 1,1-)

Akkor sem és ma sem ismerte fel a világ, hogy eljött hozzá a világosság. Nem fogadták be, nem segítettek rajta – pedig csak egy ártatlan kisgyermek volt, akin bárki érző embernek megesne a szíve...

ű

De ha ma nem látjuk meg a világosságot a szakadt, koszos, éhes, összefagyott emberben, akkor mondhatunk bármit, mi sem nyitottunk volna ajtót ott Betlehemben az Úrnak.

ű

Jézus a legkisebbként jött közénk, ezért is hívta fel a figyelmet a legkisebbekről való gondoskodásra. Mert Ő visszatér Atyjához, így hiába keressük arcát az emberek között – hacsak fel nem fedezzük vonásait azokban, akiken otthagyja jelét, hogy felismerhessük őt.

Ha pedig megláttuk világosságát, akkor már könnyebb követni azt.

És talán nemcsak karácsony idején...

Pusztai Sándor: Bennünk fénylő csillag

Sírásra görbült a szánk
Mikor a legszebben akartunk énekelni
Gyáva lett bennünk az öröm
Ahogy boldogok akartunk lenni

Induljunk szívünk dzsungelében
Az embert megkeresni
A jóságot még ma
El kéne kezdeni

Óh bennünk fénylő csillag...
Merj már megszületni

Richard Rohr: Megtestesülés (részlet)

A hasonló felismeri a hasonlót

Hivatalos ferences mottó a Deus Meus et Omnia - „Én Istenem és minden dolog”. Amint felismered Krisztust, mint az együtt és egyként dolgozó anyagnak és szellemnek az univerzális igazságát, akkor minden szent és semmi nincs kirekesztve. Amint átadod magad ennek a Krisztus-misztériumnak, ennek az isteni megtestesülésnek a te ó-milyen-közönséges énedben és testedben, akkor elkezded látni azt más közönséges (hétköznapi) helyeken úgyszintén. Az elv ez: „A hasonló felismeri a hasonlót.” Ahogy Szent Bonaventúra, szent Ferenc filozófiai magyarázója (tolmácsa), írta: Krisztus az „akinek a közepe mindenütt ott van és a kerülete (külső széle) sehol sincs.”

Az alacsony-szintű vallásosság minden hangsúlyát arra helyezi, hogy kizárólagos szent helyeket, szent időket és szent cselekményeket hozzon létre. Miközben teljesen tisztán látom, hogy ez a megkülönböztetés, hogy „figyelmet szenteljünk” a szakrálisnak, sajnálatos módon az élet nagy részét „szakralitás nélkül” hagyja, ami pedig nem igaz.

Mindig imádkozhatsz, és minden, ami történik potenciálisan szent, ha megengeded, hogy az legyen. Amint el tudjuk fogadni, hogy Isten benne van minden szituációban, és hogy Isten képes és fel is fogja használni még a rossz szituációkat is jóra, akkor minden alkalommá válik a jóra és egy alkalommá Isten számára. „Ez az a nap, amelyet az Úr rendelt, örvendezzünk és vigadjunk rajta!” (Zsolt 118, 24).

A te feladatod, hogy megtaláld a jót, az igazat és a szépet mindenben, még, sőt leginkább a problematikusban....

A rossz soha nem elég erős, hogy ellensúlyozza a jót.

Andrea Schwarz: Észrevétlenül...

**Legtöbbször nagyon halkan
megy végbe,
hogy Isten emberré lesz.
Az angyalok nem énekelnek,
a királyok tovább mennek,
a pásztorok nyájaiknál
maradnak.
Legtöbbször nagyon halkan
megy végbe,
hogy Isten emberré lesz.
A nyilvánosság észre sem veszi,**

**Az emberek nem ismerik fel.
Egy szűk lakásban,
egy hajléktalan szállón,
egy betegszobában,
az éjszaka kételyei között,
a magány órájában,
a szerelmes örömeiben.
Legtöbbször
nagyon halkan megy végbe,
hogy Isten emberré lesz,
hogy emberek emberré válnak.**

Mentovics Éva: Tiszta szívvel...

**Hófehér csend volna jó,
szép, lélekbe olvadó.
Hótiszta szó, hótiszta lét,
értékelni, ami tiéd,
hálát adni az új napért,
családodért és magadért,
békességet, jót akarni,
szeretetet, hitet adni,
nem kérkedve, visszavárva,
firtatva, hogy mi az ára?
Adni, hisz az fogyhatatlan,
bármennyit adsz, egyre több van.
Tiszta szívvel, jól szeretni,
ki elesett, felemelni,
hűnek lenni és igaznak,
nem ejteni ki szidalmat,
megértésre törekedni,
vitáknál nem öltre menni,
jónak lenni és szerénynek,
becsesebb a nemes lélek...
Hótiszta szó, hótiszta lét,
értékelni, ami tiéd,
s hálát adni az új napért...**

Benedek Elek: A juhász báránya

Krisztus Urunk a Földön jártában-keltében egyszer egy nagy pusztaságon ment keresztül. Vele volt Szent Péter is. Nagyon elfáradtak, éhesek is voltak, s a nagy pusztaságon nem találtak sem egy fát, melynek árnyékában megpihenjenek, sem egy házat, ahová betérjenek.

- Uram - mondja Szent Péter -, nem tudok továbbmenni, nem bírnak a lábaim.

- Gyere csak, Péter - mondá Krisztus -, nézd, amott látok egy juhásztanyát, ott majd megpihenhetünk, s valami ennivalót is találunk.

Hát csakugyan ott volt nem messze egy juhásztanya, a tanya előtt egy nagy sereg juh. Odamennek, köszöntik a juhászt illendőképpen, a juhász fogadja, leülteti.

Mondja Jézus:

- Te, juhászember, szegény vándorok vagyunk, két napja nem ettünk, adj valamit Isten nevében!

Megesett a juhász szíve a szegény vándorokon, de édes istenem, mit csináljon, csak egy darab száraz kenyere volt, meg egy báránykája, az a rengeteg sok juh mind a gazdájáé volt, azokból nem ölhetett le.

Gondolja magában, ő bizony leöli az egyetlen báránykáját, az az egy akár van, akár nincs.

Csakugyan le is ölte, jó paprikást csinált. Krisztus Urunk s Szent Péter jól nekiláttak a paprikásnak, meg is ették mind egy befaló falásig, a juhásznak még csak egy csontot sem hagytak, pedig bizony az is szeretett volna enni belőle.

Mikor a vacsorának vége volt, mondta Jézus Krisztus Szent Péternek, hogy szedje össze a csontokat. Péter összeszedte, Krisztus urunk pedig a szűre ujjába tette, s mikor a juhász elaludott, odament a kasárba, ahol az a sok juh volt, a csontokat ott elszórta, s hát uramteremtőm, minden csontból egy- egy juh lett, s minden juhnak a farán ott volt a juhász bélyege!

Azzal Krisztus Szent Péterrel továbbment, el sem búcsúzott a juhásztól. Felébred reggel a juhász, kimegy a kasárba, hát ott annyi az idegen juh, de annyi, sokkal több, mint a gazdájáé.

Nézi, nézi, s szeme-szája tátva maradt az álmélkodástól, mert ím, az idegen juhok farán mind az ő bélyege volt. Keresi a vándorokat, hogy kérde meg, hogy kerültek ide ezek a juhok, talán azok tudnak róla, de a vándoroknak már hírük-poruk sem volt, ki tudja, hol jártak.

- Ezt a jó Isten rendelte - rebegte a juhász -, s felfogadta, hogy míg csak egy krajcárja lesz, segít a szegényeken.

Berényi Mihály: Adtál vagy kaptál?

Egyszer mindenki életében előfordul, hogy letelik a kiszabott ideje. Olyankor elválik a testünk az ilyen-olyan lelkünktől, és az azon nyomban bezörget a Mennyek kapuján. Ebben azért vagyok nagyon biztos, mert az életünk – tartson mindössze tíz évig – bőven elég ahhoz, hogy kiismerjük a fajtánkat: minden lélek megpróbálja elkerülni a poklot, vagyis az első útja, az említett kapuhoz vezet, ott szerényen bekopogtat, netán vadul bedörömböl. Mindkét esetben kinyílik – no, nem a kapu, hanem – az a kis beszélgetésre szolgáló lyuknyi ablakocská, amilyent az SzTK-ban is látunk betegfelvételnél vagy a moziban jegyváltáskor. Most, a végelszámoláskor, a lyuk mögött Szent Péter ül. Kertelés nélkül mindenkinek fölteszi a szokásos kérdést.

– Te milyen lélek vagy? Adtál vagy kaptál?

Említettem már, hogy jól ismerem magunkat. Erre a kérdésre mindannyian hazudni fogunk, méghozzá különböző nagyokat. Az átlagos válasz nagyjából ilyen.

– Én egész életemben mindenkinek jószívűen adtam, mást se csináltam. Én hihetetlenül jó voltam.

A kérdező szájáról le lehet olvasni a véleményét: „Valóban hihetetlen, hogy ennyire jó voltál.” Természetes, hogy ő azon a kis lyukon keresztül is tökéletesen hallja, hogy hazudunk. A lelkünk olyankor meg szokott borzongani. Ha nem is lehet látni, fáj neki a hazugság.

Nagy a tömeg, végre én is sorra kerülök. Kopogtatnom sem kellett. Nem is hiszem, hogy az ablakocskát – akár csak percekre – őrizetlenül lehet hagyni. Ugyanazt a kérdést kapom én is.

– Te, fiam, hová sorolod magadat? Az adók közé vagy a kapók közé?

Ha jól tudom, a lelkek már nem lélegzenek, de ha mégis, akkor én jó nagy lélegzetet veszek, és felkészülten nekifogok lelki szépségeim ecsetelésének.

– Kérem szépen, én az állításaim igazolására számításokat végeztem. Éltem 90 évet, ebből ledolgoztam 54-et. Ha úgy vesszük, hogy egy évben kereken 250 munkanap van, akkor én $54 \times 250 = 13\,500$ napig dolgoztam. Általában napi 60 beteg leleteinek az elkészítésében vettem részt, ami azt jelenti, hogy 810 000 szenvedő embertársamnak nyújtottam segítséget. Oktatás címén gyakorlatokat vezettem, tantermi és továbbképző előadásokat tartottam, tankönyvek írásában működtem közre, a villamoson átadtam a helyemet begipszelt lábbal is, átsegítettem a szegény vak embert a túloldalra, egyszer meglocsoltam az öreg Anna néni virágait, ugyanis ő abból élt, hogy sokak örömeire virágokat adott el.

Ha mindezt egyetlen számban szeretném kifejezni, akkor nagyjából 900 000 az eredmény. Én ennyi embernek adtam.

– Jó. Ez tiszteletre méltó szám. De kaptál is és loptál is.

– Valóban. Kilencszer megoperáltak, többször visszakaptam az életet. Engem is tanítottak, hogy aztán én is képes legyek tanítani, egyszer a villamos lépcsőjén rosszul lettem, de két rendes utastársam valahogy átcipelt a járdára, ott még széket is szereztek, abban tértem észhez. És nem

tagadom: egyszer loptam is. Gombászás közben, ősszel, négy cső tejes kukoricát. Nyárson megsütöttük, aztán a feleségemmel és a két lányommal megettük. Elismerem, ez csúnya dolog volt, akkor is, ha mind a négy cső nagyon finomra sült.

– Az Úr meg fogja neked bocsátani. Gyere be!

Ekkor én minden bizonnyal elkezdek vonakodni, kéretni fogom magam, sőt, megpróbálok kívül maradni.

– Kérem tisztelettel. Nagyon jól esik ez a meghívás, de nem maradhatnék lent 100 éves koromig? Megpróbálnám a 900.000-et fölkerekíteni 1.000.000-ra.

Berényi Mihály: Fohász

Ugye, tudod, hányszor kételkedtem benned?

Most e bűnös lélek kegyetlenül szenved.

Nem sejtí, mi vár rá. Ha eldöntöd ezt Te,

légy irgalmas hozzá, mikor befejezte!

Fésűs Éva: A lényeg

A szépben az a legszebb,
ami leírhatatlan,
a vallomásban az,
ami kimondhatatlan,
csókban a búcsúzás
vagy nyíló szerelem,
egyetlen csillagban a végtelen.
Levélhullásban erdők bánata,
bújócskás völgy ölében a haza,
vetésben remény, moccanás a magban,
kottasorokban rabul ejtett dallam,
két összekulcsolt kézben az ima,
remekművekben a harmónia,
részekben álma az egésznek,
és mindenben a lényeg,
a rejtőzködő, ami sosem látszik,
de a lélekhez szelődült anyagban
tündöklőn ott sugárzik.

Fekete István: Tél

Az ég nem volt borult, a csillagok mégis alig látszottak, s az újhold olyan volt, mint egy öreg sarló: keskeny és fénytelen.

És nem történt semmi sehol, mintha valami öreg padlás lett volna az egész világ, ahol nem gurigáznak dióval az egérek, nem dobban a macska, s a gerendákra vetett öreg csizmák nem mesélnek már semmit az élet lakodalmáról.

A hold azonban nőtt és fényesedett. A szél forgott, de még határozatlan volt, felkapott egy-egy marok száraz levelet az avarból és szétszórta, s a levelek, mint holt lepkék szálltak erre-arra.

Az erdő várt, a mező várt, de ezen az éjszakán a nagy fák koronájában sziszegni kezdett a szél, a nádas délnek dőlt, mintha valaki lenyomta volna. Aztán a szél váratlanul északira fordult, megvonaglott, mint a kígyózó ostor és levágott a világra. A mogyoró barkáit szétszórta, a vadlibákat dél felé sodorta, s ez úgy hallatszott, mintha valaki a fogát csikorgatta volna. Északról pedig feltorlódtak ijesztő, hamuszín fellegek.

Ebben a pillanatban már nem is lehetett elhinni, hogy tegnap még tanácstalan ténfergés volt a világ. A szél már őrjöngött, a fák sikoltva verték össze ágaikat, a felhők itt száguldottak, a nádas leborult a vízre, az öreg róka ész nélkül vágatott hazafelé, a bagoly hátat fordított kuckójában a világnak, a mocsár vizét a hideg rázta, s az éjszaka metszően szürke lett, mert millió túfogával marni kezdte a világot a hó. De nem szállt le sehova, nem ragadt meg az ágak hóna alatt, a patak vályújában, vén fák oldalán és a bokrok szoknyája alatt. Ez a hó még kemény volt, mint a kristálycukor, melyet pattogva sepert a szél az éjszakában. Rideg volt ez a hó, mint a dermedés, nem állt szóba senkivel, nem takarta le a vetéseket, a vackokon lapuló nyulakat, a házak tetejét, s a kazal lomha hátát. Csak vágott és repült, szúrt és zizegett, mintha az északi éjszaka minden kaptára kiengedte volna fehér darazsait, mintha tudta volna: tisztára kell seperni a földet, mire reggel lesz, megölni a tunya álmokat, öldöklő harcra hívni mindenkit, aki él, mert jön valaki, aki verekedni akar, aki kardot hoz és mérleget, és pusztulni kell mindenkinek, aki nem érdemes arra, hogy éljen.

Aztán lassulni kezdett a szél, s a hódara után nagy pelyhekben hullani kezdett a hó.

Aztán reggel lett. A szél elállt, a hó már csak szállingózott. Hamvas felhők mögött volt a nap, de a táj fehér volt, világos és tiszta, és most már mindenki tudta, hogy a világot birtokba vette az Idő negyedes fejedelme, a Tél.

Székely Újévi Köszöntő

Adjon Isten minden szépet,
Irigyeknek békességet,
Adjon Isten minden jót,
Hazug szájba igaz szót.

Hontalannak menedéket,
Éhezőknek eleséget,
Tollat író kezébe,
Pulyát asszony ölébe.

Legényeknek feleséget,
Szegényeknek nyereséget,
Áfonyát a havasra,
Pisztrángot a patakba.

Istenhitet a pogánynak,
Hű szeretőt a leánynak,
Szép időben jó vetést,
Szomorúknak feledést.

Sarkvidékre hideg telet,
Az árváknak jó kenyeret,
Fegyvereknek nyugalmat,
Szelíd szónak hatalmat.

Betegeknek egészséget,
Fuldoklóknak reménységet,
Vitorlának jó szelet,
Napfényből is öleget.

Jó lövést az ordasokra,
Nyíló ajtót vaskapukra,
Vándoroknak fogadót -
Isten adjon minden jót!

Mentovics Éva: Szilveszteri jókívánság

Bor csorduljon poharunkba,
Oltsuk szomjunk' hegy levével,
Lépten, nyomon kínáljanak
Dagadóval, derelyével!
Orvosságunk pezsgő legyen,
Gondos kezek bontsák rögtön
Újra, mikor fogyni látszik,
Jéghidegen ott gyöngyözzön!
Elsuhant lám, ez az év is,
Sose legyen búsabb nála!
Zúgjon harang, s azt hirdesse,
Tovatúnt az út sarába,
Elillant a szomorúság,
Nincs itt helye már a gondnak,
Decemberi vigasságunk'
Őrizzük hát tovább holnap,
Tervezzük a jövőt jobbnak

Kosztolányi Dezső: Boldogság

- Nézd - figyelmeztetett Esti Kornél -, mindnyájan ábrándozunk arról, hogy valamikor boldogok leszünk. Mit képzelünk el ilyenkor? Többnyire valami állandót, szilárdat, tartósat. Például egy kastélyt a tenger partján, kertet és csöndet körötte, egy nőt, gyermekeket, családot, esetleg pénzt vagy dicsőséget. Ezek csacsiságok. Az ilyen képek kiskorunkban jelennek meg előttünk. Igaz, ma is megjelennek, ha a boldogságról képzelődünk, mert igazi és éber álmainkban mindig csecsemők maradunk. A mese ez, az örök és légüres mese. Ennek a kastélynak, akár a mesebeli kastélynak, nincs tervrajza, átírási költsége, adólapja. A nő, akit magunk elé festünk, testtelen és lélektelen, nem is vagyunk vele semmiféle viszonyban. A gyermekek, akiket álmodunk, sohase betegszenek meg kanyaróban, és sohase hoznak haza rossz bizonyítványt. A dicsőségről pedig nem merjük megállapítani, hogy a valóságban nagyjából a kiadókkal való tárgyalásokból áll, melyek annyira fölizgatnak bennünket, hogy később ebédelni se tudunk.

Szóval ezek a képek tartalmatlanok, és ezért csábítók.

Természetesen, van boldogság. De az merőben más. Magam is emlékszem néhány boldog percemre. Hogy mikor voltam legboldogabb? Hát elbeszélhetem, ha akarod.

Egy-két évvel ezelőtt, október végén nagy útra kellett mennem. Este csomagoltam, és lefeküdtem. Vonatom reggel indult. Nem tudtam aludni, noha már több álmatlan éjszaka volt mögöttem. Hánykolódtam a párnákon. Egyszerre a hátam közepén nyilallást éreztem. Megmértem magam. A hőmérő lázat mutatott. Sok mindent adtam volna, ha ezt az utazást elhalaszthatom. De nem lehetett. Amikor megvirradt, balsejtelem fogott el, hogy nem térek többé haza. Lucskos, sötét ősz volt. A vonat ázott, síró kocsijaival kedvetlenül várakozott rám. Kongó folyosóin senki se járt, fülkéiben is csak elvétve ült egy-egy fázó, sápadt utas, mintha az egész szerelvényt elátkozták volna. Magányos szakaszomból néztem a füstölgő mezőket. A levegő fekete volt, az országutak sárgák. Valamelyik állomáson egy mezítlábas parasztfiúcska végigszaladt a kocsik mellett kannájával meg a poharával, s a szakadó esőben ezt kiáltotta: "Friss vizet tessék." Életunt kalauz vizsgálgatta körutazási jegyeimet. Köszönés helyett sóhajtott. A lidércnyomás a határon túl is folytatódott. Elhagyott pályaudvarok gurultak elém. Malaclopó köpenyben valami vörös orrú, szemüveges osztrák ifjanc meredt rám hosszan, s én is órá. Egy macska surrant be az állomásfőnök szobájába, mintha látni se akarna. Sovány asszony állt egy ecetfa mellett, s szoknyáit fújta a szél. Németországban kisdíákok mentek az iskolába, vagy jöttek onnan, könyvekkel, rajztömbbel, fejesvonalzóval. Minthogy semmit sem ettem, időérzésem elveszett. Nem tudtam, reggel van-e vagy délután. Egyébként az utazás szórakoztatni szokott. Az életet látom mint képet és színjátékot, tartalmától megfosztva, leegyszerűsítve. Ezúttal azonban az élet

kétségbeejtett az üres kereteivel. Minden és mindenki céltalannak és kietlennek tetszett, az osztrák ifjonc, a macska, a sovány asszony a szélben, a német iskolásfiúk is, elsősorban pedig én magam. Eszembe jutottak balsikereim és bűneim. Önvád marcangolt. Éjjel a hosszú hálókocsiban csak én váltottam ágyat. Egy gonosz arcú ellenőr, aki valami facér színésznek látszott, gúnyosan kívánt jó éjszakát, mintha már előre elhatározta volna, hogy első álmomban borotvával vágja át a torkom. Mindenesetre dupla adag altatót vettem be. Órákig félébren hallgattam a vonat zakatolását, aztán elaludtam. Ordítva riadtam föl. Tapogatództam a sötétben. Nem tudtam, hová kerültem. Torkom, orrom kiszáradt. A fűtőtestek afrikai hőséget árasztottak. Valamit magamra kaptam. Kitámolyogtam a folyosóra.

Ebben a pillanatban kezdődött az a boldogság, melyről beszéltem, az a boldogságom, melynél eddig sohasem volt teljesebb és különb. A vonat vadregényes, fenyves koszorúzza hegyek közé kanyarodott. Esett a hó. Képzeld, esett a hó, ily kora ősszel, mint valami meglepetés vagy ajándék az égből, s kisütött a nap. Csillogó reggel volt. Egy kis, német ipari város tűnt föl a völgyben. Vettem a bőröndömet, kiszálltam. Behajtottam a városba. Kacagó gyermekek az iskolába menet hógolyókkal dobálódtak. A háztetők fehérek voltak. Lámpák égtek az emeleteken. Villamosok csengettyűztek, merőben ismeretlen hangon, mint a karácsonyi angyalok. Öröm dobogtatta a szívem. A legjobb fogadóban szálltam meg. Kedves tisztelettel, nagy megbecsüléssel fogadtak. Erkélyes szobát nyitottak számomra, potom áron. Fehér hajú, bóbitás szobalány lépett szobámba. Halkan beszélt. Két kancsó meleg vizet hozott. Odaálltam az ablakhoz, mely a főtérre nézett, és nem tudom meddig, szájtátva bámultam a vidám, gyermekkori hóesést. Ennyire még sohasem örültem annak, hogy a földön vagyok és élek. Az életnek újra értelme lett. Lenn, a langyos kis étteremben reggeliztem. A villanyok, melyeken színes sapkák voltak, fényt szórtak patyolat terítőmre. A falon egy családi ingaóra járt. Vajat, mézet tettek elém. Lágytojást is ettem, pedig azt különben utálok. Minden nagyszerű volt, minden csodálatos, minden kívánatos, magyarázhatatlanul és kifejezéstelenül szép.

Tehát ekkor voltam legboldogabb életemben. Hogy miért? Annak megfejtését rátok, lélekelemzőkre bízom. Én nem törődöm az elnyomott és fölszabadult okokkal, a tudattalan és tudatelőttes jelképekkel. Nem óhajtom magam fölboncolgatni, amíg élek. Hadd maradjon az, ami vagyok, zárt, egész és titkos. Okozzon nekem ezután is ilyen érthetetlen gyötrelmeket és örömeket. Halálommal pedig teljesen semmisüljön meg, mint valami fölbontatlan levél. Hidd el, ez többet ér minden tudásnál. Mindössze oda akarok kilyukadni, hogy a boldogság csak ilyen. Mindig rendkívüli szenvedés tövében terem meg, s éppoly rendkívüli, mint az a szenvedés, mely hirtelenül elmúlik. De nem tart sokáig, mert megszokjuk. Csak átmenet, közjáték. Talán nem is egyéb, mint a szenvedés hiánya.

József Attila: Az Isten itt állt a hátam mögött

Az Isten itt állt a hátam mögött
s én megkerültem érte a világot

.....
Négykézláb másztam. Álló Istenem
lenézett rám és nem emelt föl engem.
Ez a szabadság adta értenem,
hogy lesz még erő, lábra állni, bennem.

Úgy segített, hogy nem segíthetett.
Lehetett láng, de nem lehetett hamva.
Ahány igazság, annyi szeretet.
Úgy van velem, hogy itt hagyott magamra.

Gyöngye a testem: óvja félelem!
De én a párom mosolyogva várom,
mert énvelem a hűség van jelen
az üres űrben tántorgó világon.

Móra Ferenc: A szánkó

Kegyetlen hideg tél volt, azóta se tudok hozzáfoghatót. Fenéig befagyott a patak, a verebek megdermedve hullottak le a fákról, a háztetőről olyan vastag jégcsapok meredeztek, hogy kővel is alig bírtuk őket lehajigálni. Először a báránybőr sapkákat vagdostuk hozzájuk, de evvel nem sokra mentünk. A fülünk megfázott, a sapka a tetőn maradt, s ami a legnagyobb baj volt: a jégcsap se esett le.

Még jobban szerettünk a hóban játszani. Akkor hó volt, hogy alig látszottunk ki belőle, ástunk is benne akkora barlangokat, hogy akár a medvék királya ellakhatott volna bennük. Persze a medvének több esze volt, mint hogy hó-palotában lakott volna. Nem is fagyott el se keze, se lába, mint nekünk.

Legkülönb mulatság mégis csak a szánkázás volt. Szomszédunkban lakott a bíró. A bíró csináltatott a fiainak olyan szánkót, hogy annál szebb még nem volt a világon. Még most is sokszor álmodom vele így tél idején. Kőrifából volt a talpa, diófából a karja, az ülése lószőrvánkos, beterítve bársonyposztóval, a lábtakaróján bolyhos szőnyeg. Be volt festve az egész szép pirosra, tán a kötele is selyemből volt.

Megvolt a mesés szép szánkó, de nem volt, aki húzza. Nagy úr volt akkor Bíró Pali is, Bíró Gyuri is, mind a kettő csak húzatni akarta magát. Engem fogtak be, meg egy másik szegény gyereket, a Favágó Jánoskát.

- Egyszer ti húzzátok, máskor mi ülünk benne - biztattak a bíró fiai.
Bántuk is mi a csúfolódást, csakhogy hozzáférhettünk a szánkóhoz. Gyuri, Pali elnyújtózkodtak nagyurasan a puha ülésben, mi ketten nyakunkba akasztottuk a cifra istrángot, szél se érhetett a nyomunkba aztán. Meg se álltunk az ötödik fordulóig, ott is csak lélegzetet venni.

Így tartott ez egy hétig, hanem Favágó Jánoska már akkor olyan búsan lógatta a fejét, mint egy igazi ló. Meg is kérdezte tőle a kisebb gazdánk, a Bíró Pali, hogy tán kevesli az abrakot?

- Szeretnék már egyszer én is beleülni a szánkóba - motyogta félősen Jánoska -, csak egyetlenegyszer, csak egyik saroktól a másikig!

Bíró Gyuri nevetve csördítette meg fejünk fölött a pántlikás ostorát:

- Mást nem kívánnál, kis rongyos? Nem olyan gúnyához csinálták ezt a szánkót, mint a tied.

Pali még jobban rákiáltott:

- Örülj, hogy húzhatod. Gyi, Szellő, gyi Bogár!

Összenéztünk Jánoskával, s akkorát rántottunk a szánkón, hogy mind a két gazdánk kigurult a hóra. Olyat hemperedtek, hogy öröm volt nézni, ámbátor igyekeztünk elhordani az irhát.

Hanem aztán megbántuk, amit tettünk. Másnap majd meghasadt a szívünk, mikor a bíró fiai elszánkáztak a ház előtt. Most már a Szabó Gergőék húzták őket.

Ekkor énnekem egy gondolatom támadt:

- Jánoska, van egy hatosod?

- Volt tavaly, de labdát vettem rajta.

- Tudod mit, Jánoska? Ha neked is volna egy hatosod, nekem is, vennék rajta szánkót.

Másnapra kerítettünk pénzt. Én a Csacsadér vargától kaptam, mert segítettem neki kivinni a csizmákat a piacra, Jánoska meg eladta a labdáját meg a márvány golyóját meg a bicskáját a molnárinasnak.

Délután lementünk a szenesboltba, vettünk a pénzünkön egy szenesládát. A ládát félig megraktuk szalmával, a fenekére szögeztünk két gyalult deszkát, kerítettünk egy ruhaszárító kötelet, s azt ráerősítettük a láda két oldalára. Megvolt a szánkó.

Biz az nem egészen olyan volt, mint a bíró fiaié, de éppúgy csúszott.

Az udvaron próbáltuk ki, mert az utcára szégyelltünk kimenni a másik szánkó miatt.

Hanem az udvar kicsi volt.

Megegyeztünk, hogy kimegyünk a falu végére, ahol senki se lát. Közökön, zigzug utcákon bujkáltunk kifelé, hogy ne találkozzunk a bíró fiaival. Fújt a szél kegyetlen, sodorta a tetőkről az arcunkba a havat, de nem törődtünk vele. Csak arra gondoltunk, hogy milyen jó lesz szánkóba ülni. Először Jánoska ül bele, én elhúzom a kis erdőig, ő meg engem vissza. Jaj, istenem, de jó lesz!

Kiértünk a falu végére. Az utolsó ház a Kati nénié volt, az öreg koldus-asszonyé. Rogyott kis szalmás kunyhó, se udvara, se kerítése. Most csupa

hó és jégcsap az egész kunyhó, csupa dér még az ajtókilincs is. A Kati néni kutyája, a szegény Morzsa, ott nyöszörgött a küszöbön.

- Megállj, Ferkó - mondja a Jánoska -, eresszük be ezt a szegény kutyát, mert megveszi idekint az isten hidege. Az öregasszony bizonyosan alszik.

Belöktük az ajtót, a Morzsa csaholva szaladt előre.

Kati néni ott gubbasztott a vackán, elkékült orcával, dideregve vékony kendőjében. Olyan hideg volt odabent, hogy még a tűzhely sarkait is kivirágozta a dér.

- Nem égett ebben a tűz, lelkeim, már három nap óta. Sem egy marék szalmám, sem egy gyújtat fám. Majd megfagyok, lelkeim - sóhajtozott az öregasszony.

Jánoska rám nézett, én meg őrá. Előhúzta a sarokból a baltát, kiment, csattogott, pattogott odakint: fölvágtá tűzrevalónak a szánkót.

Kisvártatva hatalmas tűz lobogott a kunyhóban. Égett a szánkó. A mi szánkónk, amelyikbe egyszer se ültünk bele.

A szánkódarabok piros lángja hosszú csíkokban táncolt a falon, amely mintha sírt volna örömében, ahogy a dér leolvadt róla. Az öreg koldusasszony orcája is színesedni kezdett. Ahogy ránk vetette háládatos tekintetét, a mi szívünkben is valami melegség támadt. És egyszerre megsajnáltuk a gazdag bíró fiait, akik érzik, hogy milyen jól esik repülni a szánkón, de nem tudják, milyen jól esik jól tenni a szegényekkel.

Kedves Olvasó!

Nézegettem régi, évekkal ezelőtti számainkat. Bizony, sokszor nagyon jó, használható dolgok merülnek feledésbe. Alábbi írások pl. a 6. évfolyamban, vagyis 12 évvel ezelőtt szerepeltek egy februári számunkban. Te még akkor nem is voltál az újságunk olvasója, igaz?

Úgy döntöttünk, miért ne lehetne ilyen régebbi, de bölcs, figyelemre méltó, vagy épp szórakoztató dolgokat feleleveníteni.

(Ilyen volt a decemberi számban a Szilveszteri rektor – amin minden alkalommal jót tudok nevetni. Remélem, Te is neveltél rajta.:)

Akkoriban rendszeresen közöltünk írásokat Kreiutz Zsolt pszichológustól.

No, hát akkor következzen most egy sor bölcs gondolat a helytelen, ártó szavainkról:

A Pszichológus tanácsai:

„A szavakkal ölni lehet...”, „A szavaknak teremtő ereje van”...- csak egy pár idézet, ami arra utal, hogy érdemes lenne rendbe tenni a szóhasználatunkat. Természetesen Te döntöd el, hogy hiszel-e benne. De tudnod kell, hogy a szavaink hatással vannak érzéseinkre, érzéseink a cselekedeteinkre. És persze fordítva is igaz.

TILTOTT SZAVAK LISTÁJA!!!

Hadd kezdjem el a tiltott szavak listáját, remélem majd segítesz bővíteni. Az alábbi szavak, kifejezések, ebben az amúgy is nehéz időszakban, annyi rossz érzés és félelem között, csak tovább rombolhatják önbecsülésünket.

Kéne

Ez a szó a lustaság és a félelem szava. Tisztában vagyunk vele, hogy mit kellene tennünk, de hitetlenségünk, vagy lustaságunk miatt nem akarjuk megtenni. Ha azonban használjuk is ezt a szót, az olyan, mintha egy matracból kihúznánk a dugót. Kieresztjük vele az összes energiát, ami segítene a célunk elérésében, és elsüllyedünk. Mondd azt helyette: Ezt fogom tenni!

Megpróbálom

Ez is egy gyilkos szó. Meggyilkolja a sikert. Az van benne, hogy már előre mentegetőzünk, hogyha nem sikerülne a dolog, akkor mi megmondtuk előre. Nem vállalunk felelősséget a sikerért, csak azért, hogy elkezdjük. Hogy megpróbáljuk.

Ezt a szót csak, és kizárólag a próbafülkében használd! Vagy ahogy Yoda mondaná: "Tedd, vagy ne tedd, de ne próbáld!"

Szeretném

Tudom, tudom, már gyerekkorodban lebeszéltek az "akarom"-ról, és kijavítottak, hogy talán "szeretném!" Most azonban már felnőtt vagy, ezért ne azt használd! Ha valamit akarsz, akkor akard! Az akarat és a szeretet egyébként sem egymást kizáró fogalmak! Te is érzed, hogy mekkora különbség van energia terén a kettő között. Talán, ha gyermeked használja legközelebb, már nem fogod lefojtani az energiáit...

Ez lehetetlen!

Nyilván nem mindegy, mikor használd. A sziklánál egy 10 méteres szakadék átugrásánál, vagy egy határidős munka befejezésénél. A lényeg, hogy ennek a szónak a használata ugyanúgy visszafojtja az energiákat, mint az előző szavak. Ha azt akarod, hogy segítség érkezzon, akkor a hozzáállásod legyen az: Sikerülni fog! Sőt! Jelen időben még jobb: el van intézve.

Indulj ki abból, hogy annyira evidens a siker, mintha már meg is történt volna.

Te buta, Te ügyetlen, Te mindent elrontasz/félbehagysz/stb...

Ezzel nemcsak magadat mérgezed, hanem rombolod a másikat is. Főként

gyermekneveléskor ilyen destruktív szavakat használni bűn! Indulj ki mindig abból, hogy a másik jó. Hogy sikerül neki! Persze, hibázhat, sőt viselkedhet rosszul is, de ne fixáld őt ebben az állapotában.

Alapvető, hogy soha ne az illetőt kritizáld, hanem csak azt a cselekedetét, amelyik nem helyénvaló! Ha a cselekedetét kritizálsz, akkor se utalj arra, hogy ez MINDIG így szokott történni. (Mindig elkézel, mindig kiabálsz, stb.)

Add meg az esélyt arra, hogy az illető változzon!

Az előítéleteid, és annak kifejezése csak belekényszeríti őt abba, hogy legközelebb is így cselekedjen, és Te ugye nem ezt akarod, hanem azt, hogy jobb legyen.

Az ember...

Na jó! Ezt használhatod. Csak ne akkor, amikor magadról beszélsz. Mondjuk, önző vagy, számon kéri rajtad, és erre ezt mondd: "Tudod, az ember önző!" NEM! Nem az ember önző, hanem Te voltál most önző, és vállald érte a felelősséget! Ha az "ÉN" szó helyett az "EMBER" szót használod egy ilyen szituációban, ezzel csak a feszültséget csökkented.

Ha az "ÉN" szót használnád, akkor ezzel lesüllyedsz a "bűnös" emberek szintjére, ami ugye nem jó érzés, ezért az "EMBER" szó használatával mindenkit lerántasz oda. Ez nem korrekt. Vállald el, hogy Te hibás voltál, ezzel nemhogy nem fogsz lesüllyedni, hanem tiszteletet vívsz ki magadnak, mert vállaltad a hibádat. Mindenki hibázik, de felnőtt dolog azt el is ismerni.

Végezetül két kérdésem van!

1. Hiszel benne, hogy ez valóban számít, vagy csak legyintesz, hogy mekkora zöldségeket beszélek?
2. Ha hiszel benne, mivel egészítenéd ki?

Weöres Sándor: Ki minek gondol, az vagyok annak...

Ki minek gondol, az vagyok annak...

Mért gondolsz különc rokotalannak?

Jelet látsz gyűlni a homlokomra:

Te vagy magad, ki e jelet vonja.

S vigyázz, hogy fénybe vagy árnyba játszik,

Mert fénye-árnya terád sugárzik.

Ítélsz rólam, mint bölcsről, badarról:

Rajtam látsz törvényt sajátmagadról.

Okosnak nézel? Hát bízd magad rám.

Bolondnak nézel? Csörög a sapkám.

Ha lónak gondolsz, hátamra ülhetsz;

Ha oroslánnak, nem menekülhetsz.

Szemem tavában magadat látod:

Mint tükröd, vagyok leghűbb barátod.

A HÁZASSÁGRÓL KOMOLYAN

Mielőtt egy boldog kapcsolatot akarsz teremteni, Neked kell boldognak lenned! A boldogságot bele kell vinni egy kapcsolatba, és nem kivenni onnan!

Házások tízparancsolata

/Nem angyalok, hanem emberek házasodnak. Ha nem látjuk egymás hibáit a szerelem rózsaszín szemüvegén át, az még nem jelenti azt, hogy nincsenek. Tartós házasságot csak a lélek köthet, nem a test!/

1. Légy nyitott és fejlődőképes! A házasság nem révbe érkezés – tudnod kell növekedni és elmélyülni a szeretetben társad iránt!

2. Fogadd el társad másságát!

Ne ámítsd magad, hogy majd Te megváltoztatod egyik vagy másik tulajdonságát – ne akard őt a saját képedre formálni! Ez még senkinek sem sikerült.

3. A MÁSIKAT akard boldoggá tenni, ne a saját boldogságodat hajszold!

„Szeretlek, mert vagy, mert ilyen vagy! Elfogadlak és vállallak minden jó és rossz tulajdonságoddal együtt egy egész életre.”

Ajándékozd neki az igazi gazdagság forrását: a teljes figyelmedet és az idődet!

4. Magaddal szemben légy szigorú, társaddal szemben elnéző!

Ne várj mindig mindent őtőle!

5. Házastársadat a sorban SENKI és SEMMI nem előzheti meg!

Mindig mindenben ő legyen az első – nem a gyerekek, nem a szülők, nem a karrier, a munka...

6. Legyen rugalmasan kialakítva a felelősség megosztás!

Ki-ki képességei szerint végezze a családban előkerülő tennivalókat, és eszerint tartozzon érte felelősséggel!

7. Legyetek nyitottak mások felé!

A legtöbb házaspár összeborul, mint a káposzta levelek. Ez elszigetelődéshez vezethet. Osszátok meg örömeiteket más családokkal is!

8. Tiszteld az életet: fogadd el gyermekeidet!

Mondj IGEN-t az Életre! Rád is igent mondtak egykor! "Ami szükséges, azt megadja az Úr!" Légy hálás a testi szeretet ajándékáért!

9. Ne feledd dicsérni társadat!

Ez az együttlét örömének egyik kifejezése. Ne érjen véget az udvarlás az esküvővel! Végy feleségednek időnként egy szál virágot „csak úgy"! Készíts néha férjednek gyertyafényes vacsorát – csak az ő kedvéért!

Nem elég az esküvőn kimondani: SZERETLEK – minden nap ezer jelét kell adni ennek! De nem árt újra és újra el is mondani! Ne hárítsd el ezt azzal, hogy úgyis tudja! Nem tudni akarja, hanem nap, mint nap tapasztalni!
10. Legyen ünnep és lazítás betervezve kettesben is!

A vasárnap a pihenésre, a feltöltődésre való! Miből akarsz adni, ha nem tankolsz fel időnként lelkileg-fizikailag?

Lendvay Erika: Téli hajnal /részlet/

Hajnal volt. Nem is tudta miért, felébredt. A szobában sötét, a lakásban békés csend honolt. Minden mozdulatlan. Lassan kikelt a melegen őt ölelő ágyból. Hangtalanul az ablakhoz lépkedett. Kitekintve mosolyognia kellett. Leesett az első hó. Hát ezt érezte meg... ezért az ébredés! Nagyra nyitott, csillogó szemekkel, szívében örömmel nézett ki a szállingózó pelyhek közé.

Valamikor nem szerette a telet. Nagyon nem. Úgy érezte, a lelke meghal ilyenkor, amolyan mély, téli álomba szenderül. S szomorúság lett úrrá mindennapjain, melyet csak a tavasz megérkezése oldott fel. A táj szépségeit, az élet csodáit észre sem vette télen... egészen addig... egészen addig a télig!

Kinézett az ablakon, egészen bekönyökölve a párkányra, és fürkésznit kezdte mosolyogva a tájat. Hiszen ez valami csoda! Ahogyan a sötétben világosságot teremt az érintetlen, friss, szűz hótakaró. Ahogyan elfedi a szürke utca csúfságait, jótékonyan eltakar mocskot, szennyet... Ahogyan világít és sziporkázik... Pusztá létével fényt teremt a zord sötétségben.

A puha pelyhek egymást ölelve vidám táncot járnak a kavargó szélben... Nézte, és gyermekien csodálta a havazást. Ahogyan lassan összegyűlik a növényeken, megül a kerítés apró zugaiban, rátelepedik a legkisebb helyekre is, puhán bevonva mindent.... S élvezte a hajnal tiszta, csikorgó csendjét. Kinn fogcsikorgató hideg, és mindent betakaró havazás. A kutyák sem ugattak, egészen behúzódttak vackaikba. Az utcát sem rója senki sem... S igen, eszébe jutott... a kezdet...

Az első levél, melyet százszor elolvasott, mire rá tudta venni magát, hogy: válaszoljon. Nem akarta elhinni: létezheth ilyen csoda! Létezheth Ő... s ilyen szép dolgokat ír... kimondja a gondolatokat, lelkének rezzenéseit, vágyait, álmait: helyette – még szinte ismeretlenül... s emlékezett, több napi levelezés után egyik reggelre leesett az első hó. Azon a télen az első. S a postafiókban hét levél várta, mind az éjszaka született – Tőle. Az utolsóba írta: kimegy, és megnézi a még érintetlenül feszülő havat, jár egyet, mert aludni – azt nem tud. Annyira a nő körül jártak a gondolatai...

S most, a hajnal csendes sötétjében, az ablakból a havazást nézve, szinte látta maga előtt a délceg barna férfit, ahogyan kimegy a hidegbe, a friss, első havat üdvözölni. Érezte szomorúságát, álmatlan magányát, és a lassan lelke mélyéről előbukkanó, sikoltó, utolsó reményt...S azt a férfit, ott, akkor, szerette volna minden szeretetével átölelni! Karjaiba zárva tudatni vele: itt vagyok... hát itt vagyok! Megtaláltál!

Így írta akkor Ő: „Tényleg "szűz hó", hisz annyira tiszta, mintha a romlatlanság jelképe volna...”

Igen. Első találkozásuk napokkal később jött létre... és igen, annyi dolog beárnyékolta... Nem volt a legtisztább kezdet, ez tény. Ám boldogságuk mégis akkor kezdődött el. Azon a télen. S azóta a telet is megszerette. Szépségeit észrevetette vele ez a téli kezdetű szerelem. Már nem halt meg télen, már nem! Lelke már télen is élt, és izzott. Látta a hó és a havas táj szépségeit. Hajnalban, és a nappali fényben... Megszerette a havat... úgy, ahogyan egy pillanat alatt sikerült beleszeretnie az édes férfiba. A szerelem kezdetét ünnepelte meg magában minden télen, az első hó megérkeztével. Már szinte várta az első havazást, ahogyan közeledett a tél. Elővette, és magában felfrissítette újra az emlékeket. Az első levelek, az első – oh de szép - randevú, és az első téli élmények csodás emlékét. Az a tél megváltoztatta életüket. Már semmi sem volt többé olyan, mint azelőtt!

De ezt egy cseppet sem bánták! Nekik kettejüknek az a pár hónap sokat jelentett, és míg élnek, már sokat jelent...

Weöres Sándor: Ének a teremtésről

Amikor Isten a világot szülte,
a mindenség az ujjára fagyott.
Hogy a föld, hogy a víz fölmelegülne,
följük gyújtotta fönn a Napot.
Recsegtek a jegek,
amint a tűz-gyerek
fölfele tört.
S éledt a föld.
A lánggömb kék útján végiggurult,
aztán a tükröző mélységbe hullt:
habokra ráhajolt,
szikrázva fuldokolt,
pirosan elhasadt,
mint aki sugarat
többé se hint -
de reggel visszatér az égre megint.

És ahogy a Nap a hevét kifújta,
a színekbe-bomlott világra újra
árnyék hajolt.
S fölkelt a Hold.
Ujjasan elomló
éjszakai fény,
szelíd helytartó
a király helyén.
Míg hajnal előtt
szunnyad a színek csokra,
fehér legyezőt
terít a habokra.
Az örök szerelmet példázza ő:
dagad és apad, de mindig visszajő.

S hogy fény legyen itt lenn,
ha a Hold kiapadt:
kigyújtotta Isten
a csillagokat.
Nem-változók, aprók, kemények:
örök szeretetről beszélnek.
S ha burkot vonnak az égre a rémek:
eltűnnek, aztán megint visszatérnek.

A világ világolt élettelen.
Hiányzott mindenből az értelem.
Hogy legyen, aki épít, rombol,
ember készült hóból és koromból:
szájában édesség,
fejében fényesség,
szívében lüktet a vér
s mindegy, hogy mi neve,
boldog-e, szíves-e,
kinek a kedvese:
elmege és vissza se tér.

Berényi Mihály: A jövőnkről

Mihály! Szerinted az Isten
mért alkotta az éjszakát?
„Hogy az olyan álmos, mint én,
egyfolytában aludja át.”

Úgy van! Akkor mért nem alszol?
Irkafirkálsz mindenfélét,
nappal meg bárhol elalszol,
s jósolod a világvégét.

Azt hiszed, hogy fikarcnyit is
használni fog az intelmed,
s megállunk a lejtő felén?
Nagyon optimista kelmed!

2019.06.27.

Somlyó György: A macska... mint tudós

ahogy egész nap
sértetlenül
és semmit se sértve
surran a törékeny
és nyaktörő
tárgyak között
ahogy mindig megtalálja
az egyetlen megoldást
ahogy mindig meglátja
az egyetlen kiutat
a dolgok beláthatatlan labirintusából.

Tamkó Sirató Károly: Szembeszél

Hogyha fúj
a szembeszél
okos
ember
nem beszél!

Lélegzik az orrán át!
Nagy hidegben
ősz-esőben
így játssza ki
a náthát!

V I C C O L D A L

Tudtad? A pénznek is több halmazállapota lehet!

-?

- Először csurran-csöppen. Azután elpárolog

- Képzeld napokkal ezelőtt találtam a templom előtt az utcán egy pénztárcát tele pénzzel!

- Remélem, odaadtad a papnak?

- Nem, mert nem tudom eldönteni, hogy ez az ördög kísértése, vagy meghallgatásra talált az imám.

- Drágám, évek óta nem voltunk sehol nyaralni. Miért nem veszel ki két hetet, hogy elmenjünk valahová!

- Nem akarok olyan soká távol lenni a munkahelyemtől.

- Miért? Nélküled nem boldogulnának?

- Dehogynem, csak nem akarom, hogy erre rájöjjenek!

Társaságban az egyik vendégnek feltűnik, hogy a házigazda anyósa egyáltalán nem folyik bele a társalgásba. Megkérdezi:

- Te Jóska, mi történt anyósoddal, máskor szóhoz sem jutunk tőle, most meg csak hallgat,

- Látod, milyen jó ötletem támadt? Reggel eldugtam a műfogsorát!

- Képzeld, Mama, egész éjjel le sem hunytam a szememet. Annyira ideges vagyok, van 100000 Ft adósságom, nem tudom, miből fizessem vissza.

- Miért nem szóltál nekem, fiam?

- Miért, talán adott volna 100000 Forintot?

- Azt nem, de egy altatót igen!

„Kedves” barátnők beszélgetnek:

- Képzeld, a Zoli tegnap megkérte a kezemet!

- Ne mondd! Ugye, milyen aranyos, mikor letérdel és elszavalja azt a szép Petőfi verset?

- Képzeld, 20 éves házasságunk ideje alatt ma volt először, hogy egyetértettünk!

- Ne mondd! És miben?

- Hogy nem kellett volna összeházasodnunk!

Sosem értettem azokat a párokat, akik összeveszés után feltesznek magukról a Facebook üzenőfalára egy fényképet azzal, hogy „egyedülálló”. Én is sokszor összeveszek a szüleimmel, de még sosem tettem fel képet azzal a felirattal, hogy „árva”!

- Hallom, hogy egy vad házőrző kutyát vettél. Jól bevált?
- Naná! Már egy hete a barátomnál alszom, mert nem enged be a házba!

- Hogy lehet, hogy ilyen rossz jegyet kaptál matekból? Nem is hiányoztál még, tanultál is!
- Én igen, de a padtársam beteg, egy hete hiányzik.

Milyen jó Neked, hogy van egy kistesód! Én is úgy szeretném, ha lenne egy öcsém!

- Miért?
- Mégse foghatok mindent a kutyánkra!

Fiatalok, Tiétek a jövő! Régebben úgy volt, hogy a miénk lesz.

/Sándor György/

Kismalacoknál kopog a farkas:

- Engedjete be, anyátok vagyok, hoztam tejet!
- Hazudsz! Mi az anyánkat sörért küldtük!

- Elnézést, Uram, azért szeretném tudni, mennyibe kerülnek majd a készülő fényképek? – kérdi a fényképészt Lajos.
- Azt majd később mondom meg, most még szeretném, ha vidáman mosolyogna!

- Hadnagy, nézzen utána, mi volt Kovács közlegény foglalkozása bevonulása előtt!
- Miért, Uram?
- Mert minden lövés után gondosan letörli a fegyverről az ujjlenyomatot!

A faluban új bolt nyílik. Valaki bemegy, nézelődik, kérdezi: mit árulnak itt?

- Fegyvert és trombitát.
- Elég érdekes párosítás. Mi ennek az oka?
- Mert ha valaki vesz egy trombitát, pár nap múlva a szomszédja vesz egy puskát!

Egy falusi csemegeboltban kérdezi egy idegen:

- Mondja, van rohadt paradicsom?
- Hát, van...
- Megveszem a teljes készletet!
- Sejtem, miért. Holnap jön a miniszter, kellő fogadtatásban akarja részesíteni?
- Nem. Én vagyok a miniszter!

Börtönszakács megkérdezi a foglyokat:

- Elvitelre kérik? Vagy itt fogyasztják el?